

Mircea CORNIȘTEANU

George Mihăiță – Skvoznik-Dmubanovski

Revizorul lui Mălăele de la Teatrul de Comedie este un spectacol care, departe de a fi perfect, mi-a plăcut, m-a cucerit, m-a distrat, mi-a demonstrat încă odată (deși nu mai aveam nevoie) că se poate face teatru bun și cu bani puțini (adică fără miliarde investite în scenografii uimitoare) și, mai presus de toate, i-a dat prilejul unui excelent actor să devină, cel puțin pentru mine, un mare actor.

George Mihăiță creează un *Primar* absolut excepțional. Dacă în *Poker* sau în alte – multe alte – spectacole el este (sau era) foarte bun, partitura lui Gogol îi oferă prilejul mării performanțe, pe care o atinge ca un adevărat campion. Mihăiță ajunge la personajul pe care-l interpretează cu o simplitate a jocului pe care numai o rară intuiție a esențelor, un permanent autocontrol al mijloacelor și o putere de concentrare excepțională o permit. Masca, expresivitatea corporală (în ciuda masivității apariției, cu burta imensă și costumul până-n pământ), mobilitatea, varietatea nesfârșită a nuanțelor vocale și a atitudinilor fac din varianta MIHĂIȚĂ-MĂLĂELE a *Primarului* gogolian una comparabilă, cel puțin pentru mine, cu cea a lui CARAGIU-PINTILIE din anii '70. O mare izbândă actoricească, la care, desigur, a avut o importantă contribuție regizorul, dar care transcende oricărei alte influențe decât a harului.

Alături de formidabilul *Primar*, grupul demnitarilor locali (amintindu-mi de cel creat de Harag tot la Comedie, în *Procesul* lui Suhovo-Kobâlin, este celălalt mare atu al spectacolului. Împreună cu cuplul de imbecili (impecabil și el) Bobcinski–Dobcinski, grupul dă o imagine copleșitoare a unei lumi nicidecum apuse, lumea clientelei politice și administrative corupte, hidoasă și agresivă, obedientă și vulgară, monstruoasă la vedere și în comportament. Toți actorii creează cu talent și deplină dăruire acest portret colectiv care impresionează mai ales prin varietatea tipologiilor care-l compun, toate credibile și în consonanță cu textul.

Hlestakov al lui Bănică jr. a avut greu de luptat pentru a ține piept Primarului și Grupului. Cred că a făcut bine falsul revizor că, după ce le-a luat banii, a plecat, salvându-se la timp.

Celor două femei ale piesei, Horațiu nu le-a prea dat atenție, deși cred că meritau mai mult, fiind capabile de mult mai mult.

Regizorul Mălăele a făcut un decupaj bun, a tăiat mult din text, dar a lăsat suficient pentru a da atât actorilor destul pentru a-și realiza individual personajele, cât și lui însuși pentru a-și face demonstrația. I-a ajutat pe actori să se remarce fiecare în parte, pe scenograf să arate cât este de talentat fără să dărâme bugetul teatrului, și pe mine să mă bucur că am fost la Teatrul de Comedie să văd *Revizorul*.

Bravo lui și bravo tuturor celor de la Comedie!

Nicolae PRELIPCEANU

La Teatrul de Comedie a sosit un nou revizor...

Noul spectacol de la Teatrul de Comedie cu piesa lui Gogol, ***Revizorul***, este un succes. Deocamdată, de public. Horațiu Mălăele, din nou în postură de regizor (în fond, tot un fel de revizor), a ales calea îngroșării, deloc exagerate cred eu, a caracterelor și a comportamentelor, pentru a exprima întreg abisul de lichelism, viclenie, într-un cuvânt, ticăloșie, care compune substanța lumii din gubernia rusească prin prima parte a secolului XIX. Și nu e vorba de niște cazuri izolate, ci chiar de toți cei care, cum s-ar zice azi, contează în orașul terifiat de sosirea unui „înalț funcționar de la Sankt Petersburg“.

Intrarea în poveste e una tare: primarul (un George Mihăiță de zile mari), cu un burto autoritar, le ține celorlalți funcționari publici din oraș un discurs, cu voce scăzută, șovăitoare, dar amenințătoare, cam cum era aceea a lui Ceaușescu atunci când citea texte pe care nu le înțelegea, atrăgându-le atenția, pe rând – primarul lui Gogol, nu Ceaușescu – asupra unora dintre cele mai strigătoare la cer păcate ale administrației lor. Uniforma de alături, jandarm sau militar, în orice caz omul în uniformă (Alexandru Conovaru, un bun robot mut), îi dă pe rând paginile discursului scris, așadar, dinainte. Cât despre cei din fața lui, aceștia au venit fiecare cu scaunul propriu și s-au așezat cu spatele la public, așa cum, se vedește, este și modul în care își fac datoria. Singurul care pare a recunoaște că revizorul nu vine degeaba este manechinul ce stătea singur pe scaun, pe când încă grupul, condus de primar, nici nu sosise. Imediat după rostirea celebrelor cuvinte, el este